

นิพนธ์ต้นฉบับ

Original Article

ผลของโปรแกรมการส่งเสริมความรู้เรื่องการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำ
เบื้องต้นในเด็กนักเรียนโรงเรียนแห่งหนึ่ง อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี

Effect of Drowning Prevention and Basic Rescue Drowning Victim
Educational Program among Elementary Students in a School,
Tha Maka District, Kanchanaburi province

นัชชา ยันติ

Nadchar Yanti

ทัศนพร ชูศักดิ์

Thassaporn Chusak

ปรียาพร บดขุนทด

Preeyaporn Bodkhunthod

อรดา ทังสันเทียะ

Orada Tungsuntear

ออมสิน เรือทอง

Aomsin Reuathong

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

Valaya Alongkorn Rajabhat University Under
The Royal Patronage

Received: March 30, 2020 | Revised: April 16, 2021 | Accepted: October 14, 2021

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นวิจัยกึ่งทดลองมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการส่งเสริมความรู้เรื่องการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นในนักเรียนประถมศึกษาโรงเรียนแห่งหนึ่ง อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี โดยมีกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ โปรแกรมการส่งเสริมความรู้เรื่องการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบความรู้และแบบประเมินทักษะที่มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.77 แบบสอบถามทัศนคติและพฤติกรรมมีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป นำเสนอข้อมูลในรูปของได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์โดยใช้สถิติ Paired sample T-test ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายและเพศหญิง ร้อยละ 50 มีอายุระหว่าง 9-10 ปี ร้อยละ 44.4 ส่วนใหญ่เคยได้รับความรู้ในการลดความเสี่ยงจากการจมน้ำ ร้อยละ 66.7 มีความสามารถในการว่ายน้ำได้ปานกลาง ร้อยละ 50 ส่วนใหญ่มีค่าดัชนีมวลกาย น้อยกว่า 18.5 กิโลกรัม/เมตร² ร้อยละ 58.3 มีการออกกำลังกายเป็นประจำทุกวัน ร้อยละ 63.9 หลังเข้าร่วมโปรแกรม กลุ่มเป้าหมายมีความรู้ ทัศนคติ พฤติกรรมป้องกันการจมน้ำและทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นสูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ติดต่อผู้นิพนธ์: นัชชา ยันติ

อีเมล: nadchar_net@hotmail.com

Abstract

This quasi-experimental research aimed to determine effect of drowning prevention and basic rescue drowning victim educational program among elementary students in a school, Tha Maka District, Kanchanaburi Province. Population were 36 students in the school. The research instruments were the drowning prevention and basic rescue drowning victim educational program and data was collected by knowledge questionnaires, basic rescue drowning victim skill assessment, including attitude and behavior questionnaire which had a reliability of 0.77 and 0.87, respectively. Data was analyzed using SPSS in percentage mean standard deviation and Paired Sample T-test. The results indicated that half of samples were male (50%) and female (50%). They were 9-10 years old (44.4%) and use to receive knowledge to reduce the risk of drowning (66.7%). Fifty percent of them were intermediate swimming. Most of them had BMI less 18.5 kg/m²(58.3%) and workout for every day (63.9%). After the sample participated in the program, they had significantly higher levels of knowledge attitude behavior about drowning prevention and basic rescue drowning victim. Correspondence: Nadchar Yanti E-mail: nadchar_net@hotmail.com

คำสำคัญ

การจมน้ำ, นักเรียนชั้นประถมศึกษา
โปรแกรมการส่งเสริมความรู้

Keywords

Drowning, Elementary school student
Knowledge promotion program

บทนำ

ในทุก ๆ ปีมีเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ทั่วโลกเสียชีวิตจากการจมน้ำเกือบ 150,000 คน โดยมีสถิติเสียชีวิตเป็นอันดับ 3 รองจากโรคเชื้อหุ้มสมองอักเสบ และโรคเอดส์⁽¹⁾ สำหรับในประเทศไทย การจมน้ำเป็นสาเหตุการเสียชีวิตอันดับ 1 ของเด็กไทยอายุต่ำกว่า 15 ปี ซึ่งในทุก ๆ วัน จะมีเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี จมน้ำเสียชีวิต 2 คน⁽²⁾ การจมน้ำเป็นอุบัติเหตุที่พบได้บ่อยในเด็ก กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงคือเด็กเล็ก เด็กที่เริ่มหัดคลานหัดเดิน โดยเด็กสามารถจมน้ำเสียชีวิตได้ในแหล่งน้ำที่มีระดับความสูงเพียง 1-2 นิ้ว การจมน้ำในเด็กโตและวัยรุ่นมักเกิดจากการเล่นน้ำหรือว่ายน้ำ การที่เด็กว่ายน้ำเป็นไม่ได้หมายความว่าเด็กจะปลอดภัยจากการจมน้ำเสมอไป มีรายการการจมน้ำของเด็กและวัยรุ่นโดยเฉพาะแหล่งน้ำที่เด็กไม่คุ้นเคย หรือมีการตีมีสารร่วมด้วย⁽³⁾ ปัจจัยเสี่ยงในการจมน้ำขึ้นอยู่กับสภาพความพร้อมของร่างกาย พัฒนาการ พฤติกรรมและโรคประจำตัวของเด็กแต่ละคน โดยส่วนใหญ่เด็กที่อายุต่ำกว่า 15 ปี ว่ายน้ำไม่เป็นทำให้ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน ส่วนปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ได้แก่ การมีแหล่งน้ำใกล้บริเวณบ้านทำให้เด็กสามารถลงเล่นน้ำได้ง่าย บริเวณแหล่งน้ำไม่มีรั้วหรือกำแพงกั้น และสิ่งแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ เด็กขาดการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครอง การที่เด็ก ผู้ดูแล หรือชาวบ้านในชุมชนไม่รู้สึกรู้สึกว่าการที่มีแหล่งน้ำที่ใกล้กับชุมชนจะมีความเสี่ยงก่อให้เกิดอันตรายต่อเด็ก ผู้ช่วยเหลือไม่มี

ความรู้ในการกู้ชีพหรือมีการปฐมพยาบาลที่ผิดวิธี รวมถึงสถานบริการทางการแพทย์ใกล้ชุมชนไม่มีความพร้อมในการช่วยเหลือภาวะฉุกเฉิน⁽⁴⁾ จังหวัดกาญจนบุรี เป็นหนึ่งใน 30 จังหวัดที่มีเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี เสียชีวิตจากการจมน้ำ โดยใน พ.ศ. 2561 มีเด็กที่อายุต่ำกว่า 15 ปี เสียชีวิตจากการจมน้ำทั้งหมด 5 คน⁽⁵⁾ สาเหตุเนื่องจากจังหวัดกาญจนบุรีเป็นจังหวัดที่มีแหล่งน้ำและมีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะน้ำตก ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่คนส่วนใหญ่นิยมไปพักผ่อนและเล่นน้ำ ทำให้เกิดความเสี่ยงในการจมน้ำได้ ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงได้เล็งเห็นความสำคัญของปัญหาการจมน้ำของเด็กอายุต่ำกว่า 15 จึงได้จัดทำโครงการส่งเสริมความรู้เรื่องการป้องกันการจมน้ำและช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นในนักเรียนประถมศึกษาโรงเรียนแห่งหนึ่ง อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย 2 ประการคือ 1) เพื่อศึกษาระดับความรู้ ทักษะ ทักษะการป้องกันการจมน้ำและทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นในนักเรียนประถมศึกษาโรงเรียนแห่งหนึ่ง อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี 2) เพื่อเปรียบเทียบความรู้ ทักษะ ทักษะการป้องกันการจมน้ำและทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นในนักเรียนประถมศึกษาโรงเรียนแห่งหนึ่ง อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี ก่อนและหลังการเข้าร่วมโครงการ หากนักเรียนชั้นประถมศึกษา มีความรู้เรื่องการป้องกันการจมน้ำและมีทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นที่ถูกต้องจะทำให้เด็กสามารถดูแลตนเองไม่ให้เสี่ยงต่อการจมน้ำและมีทักษะพื้นฐานในการช่วยเหลือผู้จมน้ำอย่างถูกต้อง จึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการส่งเสริมความปลอดภัยจากการจมน้ำ ซึ่งจะส่งผลให้มีผู้พิการและเสียชีวิตจากการจมน้ำลดน้อยลง

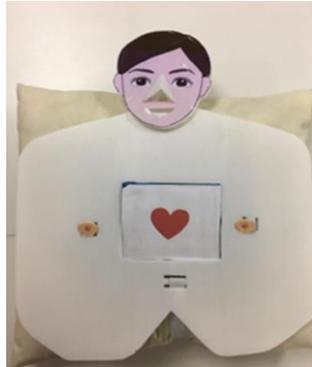
วัสดุและวิธีการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi – Experimental Study) แบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง (One group pretest posttest design) กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้านี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนแห่งหนึ่ง อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 36 คน ที่สมัครใจเข้าร่วมการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล และเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่

1) โครงการส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นในนักเรียนชั้นประถมศึกษา ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากทฤษฎี แบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ (Health belief Model : HBM)⁽⁶⁾ โดยนำแนวคิดดังกล่าวมาประยุกต์ใช้เป็นการสร้างโปรแกรม นอกจากนี้ยังมีนวัตกรรมหุ่นปฏิบัติการช่วยชีวิตคุณสมหญิง ใช้ในการฝึกปฏิบัติการฟื้นคืนชีพ สร้างจากการนำใยสังเคราะห์และผ้ามาตัดเย็บประกอบเป็นหมอนเพื่อจำลองเป็นส้นหน้าอกของผู้จมน้ำ ตรงกลางเป็นช่องใส่กล่องที่ทำจากฟิวเจอร์บอร์ดภายในบรรจุสปริงเพื่อใช้ในการกด โดยปิดทับด้วยแผ่นฟิวเจอร์บอร์ดที่มีตำแหน่งของหัวใจและหวนมเพื่อใช้ในการวางตำแหน่งมือของผู้ฝึกปฏิบัติ บริเวณปากของหุ่นเจาะรูใส่หลอดแบบใช้แล้วทิ้งต่อลงถุงพลาสติกที่ซ่อนอยู่ภายใต้ฟิวเจอร์บอร์ดส่วนหน้าอก เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเป่า

และดูการยกขึ้นของหน้าอกของหุ่น มีการทดสอบคุณภาพของหุ่นโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่ผ่านหลักสูตรครูผู้สอน การช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานสำหรับบุคลากรทางการแพทย์ จำนวน 3 ท่าน ก่อนนำไปใช้ในการฝึกปฏิบัติจริง

ภาพที่ 1 หุ่นปฏิบัติการช่วยชีวิตคุณสมหญิง

2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยพัฒนาจากทฤษฎีความรู้ ทักษะ และ พฤติกรรม (Knowledge Attitude and Practice; KAP)⁽⁷⁾ โดยประกอบด้วย แบบสอบถาม แบบทดสอบ และแบบประเมิน 5 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักเรียนชั้นประถมศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ น้ำหนัก ส่วนสูง ระดับการศึกษา การออกกำลังกาย โรคประจำตัว การสูญเสียบุคคลใน ครอบครัวจากอุบัติเหตุการจมน้ำ ความรู้เกี่ยวกับวิธีการลดความเสี่ยงจากการจมน้ำ และทักษะในการว่ายน้ำ โดยเป็นคำถามแบบเลือกตอบและเติมข้อความ จำนวน 11 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เรื่องการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น โดยเป็นคำถามให้เลือกตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ จำนวน 10 ข้อ ประกอบด้วยคำถามเชิงบวก 7 ข้อ และคำถามเชิงลบ 3 ข้อ มีเกณฑ์การประเมินระดับความรู้แบ่งเป็น 2 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของ คะแนนเป็น 3 ระดับ การแปลผลคะแนนพิจารณาตามเกณฑ์ของ Bloom⁽⁸⁾ ดังนี้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80-100 (คะแนนตั้งแต่ 8 คะแนนขึ้นไป) หมายถึง กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการจมน้ำ และการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ในระดับสูง คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 60-79 (คะแนนตั้งแต่ 6-7 คะแนน) หมายถึง กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการจมน้ำและช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ในระดับปานกลาง และคะแนนน้อยกว่าร้อยละ 60 (คะแนนต่ำกว่า 6 คะแนน) หมายถึง กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการจมน้ำและช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ในระดับต่ำ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติในการป้องกันการจมน้ำ โดยเป็นคำถามให้เลือกตอบ เห็นด้วย/ไม่เห็นด้วย จำนวน 10 ข้อ ประกอบด้วยคำถามเชิงบวก 5 ข้อ และคำถามเชิงลบ 5 ข้อ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คำถามเชิงบวก (Positive)			คำถามเชิงลบ (Negative)		
เห็นด้วย	ให้	3 คะแนน	ไม่เห็นด้วย	ให้	1 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	2 คะแนน	ไม่แน่ใจ	ให้	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	1 คะแนน	เห็นด้วย	ให้	3 คะแนน

การให้คะแนนระดับทัศนคติ

เกณฑ์การให้คะแนนด้านทัศนคติ โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของคะแนนเป็น 3 ระดับ การแปลผลคะแนนพิจารณาตามเกณฑ์ของ Best⁽⁹⁾ ดังนี้ คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.00 หมายถึง กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องการป้องกันการจมน้ำและช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ในระดับดี คะแนนเฉลี่ย 1.67-2.33 หมายถึง กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องการป้องกันการจมน้ำและช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ในระดับปานกลาง และ คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.66 หมายถึง กลุ่มตัวอย่าง มีทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องการป้องกันการจมน้ำและช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ในระดับไม่ดี

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการจมน้ำ โดยเป็นคำถามให้เลือกตอบ เป็นประจำ บางครั้ง ไม่เคย จำนวน 10 ข้อ ประกอบด้วยคำถามเชิงบวก 5 ข้อ และคำถามเชิงลบ 5 ข้อ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คำถามเชิงบวก (Positive)			คำถามเชิงลบ (Negative)		
ปฏิบัติเป็นประจำ	ให้	3 คะแนน	ปฏิบัติเป็นประจำ	ให้	1 คะแนน
ปฏิบัติบางครั้ง	ให้	2 คะแนน	ปฏิบัติบางครั้ง	ให้	2 คะแนน
ไม่เคยปฏิบัติเลย	ให้	1 คะแนน	ไม่เคยปฏิบัติเลย	ให้	3 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนด้านพฤติกรรม โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของคะแนนเป็น 3 ระดับ การแปลผลคะแนนพิจารณาตามเกณฑ์ของ Best⁽⁹⁾ ดังนี้ คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.00 หมายถึง กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเกี่ยวกับเรื่องการป้องกันการจมน้ำและช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ในระดับดี คะแนนเฉลี่ย 1.67-2.33 หมายถึง กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเกี่ยวกับเรื่องการป้องกันการจมน้ำและช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ในระดับปานกลาง และ คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.66 หมายถึง กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเกี่ยวกับเรื่องการป้องกันการจมน้ำและช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ในระดับไม่ดี

ส่วนที่ 5 แบบประเมินทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น แบบประเมินทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ การประเมินทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำโดยใช้หลักตะโกน โยนยื่น และการประเมินทักษะการช่วยเหลือฟื้นคืนชีพ (CPR) โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้คะแนนการปฏิบัติของกลุ่มเป้าหมาย หากกลุ่มเป้าหมายสามารถปฏิบัติได้ ให้ 1 คะแนน และปฏิบัติไม่ได้ให้ 0 คะแนน รวมเป็น 10 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนการประเมินทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของคะแนนเป็น 3 ระดับ การแปลผลคะแนนพิจารณาตามเกณฑ์ของ Bloom (1977) ดังนี้ คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80-100 (คะแนนตั้งแต่ 8 คะแนนขึ้นไป) หมายถึง กลุ่มตัวอย่างมีทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ในระดับสูง คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 60-79 (คะแนนตั้งแต่ 6-7 คะแนน) หมายถึง หมายถึง กลุ่มตัวอย่างมีทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ในระดับปานกลาง และ คะแนนน้อยกว่าร้อยละ 60 (คะแนนต่ำกว่า 6 คะแนน) หมายถึง กลุ่มตัวอย่างมีทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ในระดับต่ำ

การทดสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยการตรวจสอบความเที่ยงตามเนื้อหา และความถูกต้องของภาษาโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน วิเคราะห์ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (IOC) โดยทุกข้อมีค่า IOC มากกว่า 0.5 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา จำนวน 30 คน จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความรู้ โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ของคูเดอร์และริชาร์ดสัน (KR-20) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.77 แบบสอบถามด้านทัศนคติ และพฤติกรรม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา การแจกแจงความถี่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำคะแนนความรู้ ทัศนคติ พฤติกรรมการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น และระดับทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นของกลุ่มเป้าหมายมาเปรียบเทียบก่อนและหลังการให้โปรแกรมโดยการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ Paired Sample T-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนเริ่มดำเนินการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียน ขอความยินยอมจากผู้ปกครอง และมีการเอกสารชี้แจงแก่กลุ่มตัวอย่าง ในระหว่างการวิจัยกลุ่มเป้าหมายสามารถถอนตัวออกจากการวิจัยได้โดยไม่มีผลทางสังคม นอกจากนี้ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากการวิจัยถือว่าเป็นความลับ โดยจะนำไปใช้ทางวิชาการเท่านั้น การนำเสนอข้อมูลต่าง ๆ จะนำเสนอในภาพรวม ไม่มีการเปิดเผยชื่อและนามสกุล เอกสารทั้งหมดจะถูกเก็บรักษาไว้ 5 ปี และจะทำลายโดยเครื่องทำลายเอกสาร

ผลการศึกษา

แบ่งการนำเสนอเป็น

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง 36 คน เป็นเพศหญิง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 เพศชาย จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 9-10 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 44.4 รองลงมา คือ อายุ 11-12 ปี จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 41.7 และช่วงอายุที่น้อยที่สุดคือ อายุ 15-16 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 ส่วนใหญ่ศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 44.4 รองลงมา คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 33.4 และน้อยที่สุด คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 22.2 อาศัยอยู่กับบิดามารดา จำนวน

23 คน คิดเป็นร้อยละ 63.8 รองลงมา คือ อาศัยอยู่กับมารดาและญาติ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 และอาศัยอยู่กับบิดามีจำนวนน้อยที่สุด 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างไม่เคยได้รับอุบัติเหตุจากการจมน้ำ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 100 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยได้รับความรู้ในการลดความเสี่ยงจากการจมน้ำ จำนวน 24 คน กลุ่มตัวอย่างสามารถว่ายน้ำได้ปานกลาง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมา คือ สามารถว่ายน้ำได้ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 36.1 และไม่สามารถว่ายน้ำได้ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 13.9

2. ระดับความรู้ ทักษะคติ พฤติกรรมการป้องกันการจมน้ำและทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ในนักเรียนประถมศึกษาโรงเรียนแห่งหนึ่ง อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี การวิเคราะห์ความรู้เรื่องการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนความรู้เฉลี่ย 6.7 คะแนน ส่วนใหญ่มีความรู้ระดับปานกลาง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาคือ ระดับสูง จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 และความรู้ในระดับต่ำ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 และหลังจากเข้าร่วมโปรแกรม กลุ่มเป้าหมายมีความรู้เฉลี่ย 9.2 คะแนน มีความรู้ในระดับสูง จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 94.4 รองลงมาอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ระดับความรู้การป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม (n=36)

ระดับความรู้เรื่องการป้องกันและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น	ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม		หลังเข้าร่วมโปรแกรม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับความรู้ต่ำ (น้อยกว่า 6 คะแนน)	6	16.7	0	0.0
ระดับความรู้ปานกลาง (6-7 คะแนน)	18	50.0	2	5.6
ระดับความรู้สูง (8 คะแนนขึ้นไป)	12	33.3	34	94.4
ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม Mean = 6.7 Min = 3 Max = 9 S.D. = 1.41				
หลังเข้าร่วมโปรแกรม Mean = 9.2 Min = 7 Max = 10 S.D. = 0.81				

การวิเคราะห์ข้อมูลด้านทัศนคติเรื่องการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนระดับทัศนคติต่อการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นก่อนเข้าร่วมโปรแกรมเฉลี่ย 2.3 คะแนน ส่วนใหญ่มีทัศนคติในระดับปานกลาง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 55.6 รองลงมาอยู่ในระดับดี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 44.4 และหลังจากเข้าร่วมโปรแกรม กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติเฉลี่ย 2.4 คะแนน ทัศนคติอยู่ในระดับดี 28 คน คิดเป็นร้อยละ 77.8 และทัศนคติในระดับปานกลาง จำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 22.2 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ระดับทัศนคติต่อการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม (n=36)

ระดับทัศนคติต่อการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น	ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม		หลังเข้าร่วมโปรแกรม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับไม่ดี (1.00-1.66 คะแนน)	0	0.0	0	0.0
ระดับปานกลาง (1.67-2.33 คะแนน)	20	55.6	8	22.2
ระดับดี (2.34-3.00 คะแนน)	16	44.4	28	77.8
ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม Mean = 2.3 Min = 1.8 Max = 2.8 S.D. = 2.6				
หลังเข้าร่วมโปรแกรม Mean = 2.4 Min = 2.1 Max = 3 S.D. = 2.19				

การวิเคราะห์ข้อมูลด้านพฤติกรรมการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีคะแนนพฤติกรรมเรื่องการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นก่อนเข้าร่วมโปรแกรมเฉลี่ย 2.4 คะแนน ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมอยู่ในระดับดี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 63.9 รองลงมาอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 36.1 และหลังจากเข้าร่วมโปรแกรม กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมเฉลี่ย 2.61 คะแนน อยู่ในระดับดี จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 88.9 และอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ระดับพฤติกรรมการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น (n=36)

ระดับพฤติกรรมการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น	ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม		หลังเข้าร่วมโปรแกรม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับไม่ดี (1.00-1.66 คะแนน)	0	0.0	0	0.0
ระดับปานกลาง (1.67-2.33 คะแนน)	13	36.1	4	11.1
ระดับดี (2.34-3.00 คะแนน)	23	63.9	32	88.9
ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม Mean = 2.4 Min = 1.9 Max = 2.8 S.D.= 2.19				
หลังเข้าร่วมโปรแกรม Mean = 2.61 Min = 2.2 Max = 3 S.D.= 2.05				

การวิเคราะห์การประเมินทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำโดยใช้หลักตะโกน โยน ยื่น และการช่วยฟื้นคืนชีพ (CPR) ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนทักษะเฉลี่ย 5.75 คะแนน ส่วนใหญ่มีทักษะอยู่ในระดับต่ำจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 69.4 รองลงมาคือ ระดับปานกลางจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 22.2 และระดับต่ำ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรม กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนทักษะเฉลี่ย 8.91 คะแนน ส่วนใหญ่มีทักษะอยู่ในระดับอยู่ในระดับสูง จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 88.9 และอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ระดับทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำโดยใช้หลักตะโกน โยน ยื่น และการช่วยฟื้นคืนชีพ (n=36)

ระดับทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำโดยใช้หลัก ตะโกน โยน ยื่น และการช่วยฟื้นคืนชีพ	ก่อนเข้าร่วม		หลังเข้าร่วม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับต่ำ (น้อยกว่า 6 คะแนน)	25	69.4	0	0.0
ระดับปานกลาง (6- 7คะแนน)	8	22.2	4	11.1
ระดับสูง (8 คะแนน ขึ้นไป)	3	8.3	32	88.9
ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม Mean = 5.75 Min = 2 Max = 9 S.D.= 1.50				
หลังเข้าร่วมโปรแกรม Mean = 8.91 Min = 7 Max = 10 S.D = 0.93				

3.เปรียบเทียบความรู้ ทักษะ ทักษะการป้องกันการจมน้ำและทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นในนักเรียนประถมศึกษาโรงเรียนแห่งหนึ่ง อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม

ภายหลังเข้าร่วมโปรแกรมการส่งเสริมความรู้เรื่องการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ ทักษะ ทักษะการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำและทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นมากกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (P-value < 0.001) ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบความรู้ ทักษะ ทักษะการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำ และทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรม (n=36)

ตัวแปร	Mean	S.D.	t	df	p-value
1. ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการจมน้ำ			8.330	35	<0.001***
ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม	6.7	1.41			
หลังเข้าร่วมโปรแกรม	8.9	0.72			
2. ทักษะการป้องกันการป้องกันการจมน้ำ			5.643	35	<0.001***
ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม	23.0	2.60			
หลังเข้าร่วมโปรแกรม	24.8	2.19			
3. พฤติกรรมเรื่องการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น			8.269	35	<0.001***
ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม	24.0	2.19			
หลังเข้าร่วมโปรแกรม	26.1	2.05			
4. ทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น			9.974	35	<0.001***
ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม	5.8	1.50			
หลังเข้าร่วมโปรแกรม	8.9	0.93			

*** p-value < 0.001

วิจารณ์

จากการศึกษาผลของโปรแกรมการส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นในนักเรียนประถมศึกษาโรงเรียนแห่งหนึ่ง อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 36 คน ส่วนใหญ่มีระดับความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นในระดับปานกลาง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 เนื่องจากร้อยละ 66.7 ของกลุ่มตัวอย่างเคยได้รับความรู้เกี่ยวกับการจมน้ำและจากการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมพบว่าในโรงเรียนได้มีการจัดการเรียนการสอนในหัวข้อที่เกี่ยวกับการจมน้ำ รวมถึงผู้ปกครองได้นั้นย้ำถึงอันตรายที่เกิดจากการจมน้ำและผลเสียที่จะเกิดขึ้นหากนักเรียนจมน้ำ ซึ่งความรู้ดังกล่าวเกิดผ่านการอบรมสั่งสอนของโรงเรียนและครอบครัว ยุบลวรรณ ตันเจียรรัตน์⁽¹⁰⁾ ได้กล่าวถึงหน้าที่ของครอบครัวไว้ 7 ประการ และในข้อที่ 4 ได้กล่าวถึงการให้การอบรมสั่งสอนแก่เด็กและเตรียมการให้เด็กออกไปเผชิญกับสิ่งแวดล้อมอย่างปลอดภัยเพื่อป้องกันการสูญเสียชีวิตของเด็กในครอบครัว ซึ่งเป็นหน้าที่ที่สำคัญของสถาบันครอบครัว การจมน้ำเป็นสาเหตุการเสียชีวิตที่สำคัญในเด็กอายุ 1-5 ปี เป็นหน้าที่ของผู้ปกครองที่ต้องดูแลความปลอดภัยของเด็กและให้ความรู้ อบรมสั่งสอนให้เด็กเกิดการเรียนรู้และเกิดความจำเพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์ที่เสี่ยงต่อการจมน้ำ

จากการวิจัยของคณะผู้วิจัย พบว่า ข้อคำถามในแบบสอบถามในหัวข้อความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นก่อนเข้าร่วมโปรแกรม ทั้งหมด 10 ข้อ พบว่า ข้อคำถามที่กลุ่มตัวอย่างตอบผิดมากที่สุดได้แก่ ข้อที่ 1) แม่น้ำ ลำคลอง ที่มองเห็นพื้นผิวบริเวณก้นแม่น้ำ เป็นน้ำที่มีความลึกไม่มาก จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 69.4 คะแนน รองลงมา คือ ข้อที่ 3) เด็กเล็กสามารถจมน้ำจากก้นกะละมังได้ และข้อที่ 6) การอุ้มคนจมน้ำพาดบ่าและกระโดดจะช่วยทำให้น้ำไหลออกจากจมูกและปากจะทำให้คนจมน้ำปลอดภัย จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 36.1 คะแนน แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ทราบว่าที่จริงแล้ว แม่น้ำ ลำคลอง มองเห็นพื้นผิวบริเวณก้นแม่น้ำนั้นอาจเป็นแหล่งน้ำที่ลึกแต่เนื่องจากความใสของน้ำจึงทำให้มองเห็นพื้นผิวบริเวณก้นแม่น้ำ กลุ่มเป้าหมายไม่ทราบว่าเด็กเล็กสามารถจมน้ำจากก้นกะละมังหรือน้ำที่มีความลึกเพียง 1-2 นิ้วได้ และกระโดดจะช่วยทำให้น้ำไหลออกจากจมูกและปากจะทำให้คนจมน้ำปลอดภัย ที่จริงแล้วทำให้เด็กอาจเจียน เกิดการสำลัก และจะทำให้การช่วยเหลือเด็กล่าช้าลงไป ซึ่งมีผลทำให้เด็กขาดอากาศหายใจนานขึ้นและมีโอกาสในการรอดชีวิตน้อยลง⁽¹¹⁾

การศึกษาระดับทัศนคติก่อนเข้าร่วมโปรแกรมพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในระดับปานกลาง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 55.6 ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการที่ตนเองว่ายน้ำเป็นและสามารถช่วยเหลือเพื่อนที่จมน้ำได้ด้วยตนเอง คิดเป็นร้อยละ 80.6 เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นที่ไม่ควรลงไปช่วยผู้จมน้ำด้วยตนเองถึงแม้ตนเองจะว่ายน้ำเป็นก็ตาม อาจเนื่องจากประสบการณ์ที่เด็กได้ดูรายงานสาเหตุการจมน้ำจากการที่ว่ายน้ำ ลงไปช่วยเหลือผู้จมน้ำด้วยตนเอง และพบว่าเสียชีวิตด้วยกันจากสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นจากในข่าว สื่อออนไลน์ หรือจากคำบอกเล่าของคนในครอบครัวหรือเพื่อน จากการศึกษาของพบว่าประมาณร้อยละ 40 ของ เด็กอายุ 5 - 14 ปี รับรู้ข่าวสารและข้อเท็จจริงว่าการจมน้ำเป็นสาเหตุให้

เด็กไทยอายุต่ำกว่า 15 ปี เสียชีวิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งมากกว่าประชาชนทั่วไปที่มีการรับรู้เกี่ยวกับการจมน้ำเพียงร้อยละ 37⁽¹²⁾

การศึกษาระดับพฤติกรรมในการป้องกันการจมน้ำของกลุ่มตัวอย่างพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับดีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 63.9 ข้อคำถามที่กลุ่มตัวอย่างตอบถูกต้องมากที่สุดก็คือ ไม่ปฐมพยาบาลผู้จมน้ำด้วยการอุ้มพาดบ่า และไม่ลงเล่นน้ำในสระและคลองในช่วงเวลาพลบค่ำ การที่เด็กไม่ไปเล่นน้ำในเวลากลางคืนอาจเป็น เพราะเด็กกลัวความมืดและผู้ปกครองไม่อนุญาตให้ออกไปนอกบ้านในเวลากลางคืน ซึ่งความกลัวจากจินตนาการ คือความกลัวที่ตนเองนั้นสร้างขึ้นมาเอง เป็นความกลัวที่ตนเองจินตนาการขึ้นมาโดยไม่ต้องอาศัยหลักของการเชื่อมโยง เช่น การเดินอยู่ในที่ที่มองไม่เห็น ซึ่งมักจะจินตนาการถึงสิ่งกีดขวาง ที่จะทำให้ได้รับอันตรายได้ ลักษณะความกลัวเช่นนี้ทำให้เด็กไม่กล้าที่จะเล่นน้ำในตอนกลางคืนเพราะในความมืดเด็กจะจินตนาการถึงสิ่งที่น่ากลัว ซึ่งอาจเป็นเหตุผลที่เด็กส่วนมากจะไม่ลงเล่นน้ำในสระและคลองในช่วงเวลาพลบค่ำ⁽¹³⁾

จากการศึกษาระดับทักษะการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้น ข้อปฏิบัติจำนวน 10 ข้อ พบว่า ข้อปฏิบัติที่กลุ่มตัวอย่างปฏิบัติได้น้อยที่สุด คือ จังหวะการกดหน้าอกต่อเนื่อง 100 ครั้งต่อนาที จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 75.0 และรองลงมา คือ ทำผู้ทำ CPR ที่ถูกต้อง จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 58.3 เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างไม่ทราบจังหวะการกดหน้าอกต่อเนื่อง 100 ครั้งต่อนาที เพราะว่ากลุ่มตัวอย่างยังไม่เคยทดลองปฏิบัติจริงจึงทำให้ไม่รู้จังหวะในการกดหน้าอกที่เหมาะสม และไม่ทราบท่าทางในการทำ CPR ที่ถูกต้อง โดยกลุ่มเป้าหมายมักคิดว่าหัวใจอยู่ทางด้านซ้ายของหน้าอกแต่ที่จริงแล้วหัวใจอยู่บริเวณกึ่งกลางหน้าอก จึงต้องวางสันมือขนานกับแนวกึ่งกลางหน้าอก ประสานมือแขนตั้งฉาก กดหน้าอกให้ยุบประมาณ 5 เซนติเมตร ความเร็วอย่างน้อย 100 ครั้งต่อนาที นวดหัวใจ 30 ครั้ง สลับกับเป่าปาก 2 ครั้ง⁽¹⁴⁾ สรุปผลจากการศึกษาโปรแกรมการส่งเสริมความรู้เรื่องการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นนี้สามารถช่วยทำให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนมีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการป้องกันการจมน้ำและให้การช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นตามหลักของตะโกน โยน ยื่น รวมถึงการช่วยเหลือฟื้นคืนชีพได้อย่างถูกต้องและมั่นใจ ข้อเสนอแนะควรมีการจัดโปรแกรมส่งเสริมความรู้เรื่องการป้องกันการจมน้ำและการช่วยเหลือผู้จมน้ำเบื้องต้นในกลุ่มนักเรียนชั้นอื่น ๆ รวมไปถึงผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความเสี่ยงในการจมน้ำ สร้างความตระหนักในการเสียชีวิตจากการจมน้ำของบุตรหลาน และการช่วยเหลือฟื้นคืนชีพอย่างถูกวิธีที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับสถานการณ์อื่น เช่น การถูกไฟฟ้าช็อก การมีสิ่งแปลกปลอม

เอกสารอ้างอิง

1. World Health Organization. World Health Statistics 2019: Monitoring health for the SDGs. [Internet].2019[cited2019,15July]. Available from: <https://bit.ly/3bS9AjK>
2. กลุ่มป้องกันการบาดเจ็บทั่วไป กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. ประเด็นสารสำคัญสำหรับการรณรงค์ป้องกันเด็กจมน้ำปี 2562. [อินเทอร์เน็ต]. 2562, [เข้าถึงเมื่อ 22 กรกฎาคม 2562]. เข้าถึงได้จาก: <https://bit.ly/3C6n3PX>
3. โรงพยาบาลเจ้าพระยา. การป้องกันอุบัติเหตุทางน้ำ การจมน้ำ ในเด็กและวัยรุ่น. [อินเทอร์เน็ต], 2561. [เข้าถึงเมื่อ 22 กรกฎาคม 2562]. เข้าถึงได้จาก:<https://www.chaophya.com/2018/06/การจมน้ำ/>
4. สุชาติ เกิดมงคลการ, สัม เอกเฉลิมเกียรติ, และกาญจน์ย์ ด่านาคแก้ว (2557). การวิเคราะห์เชิงพรรณนาข้อมูลเฝ้าระวังการบาดเจ็บจากการตกน้ำ จมน้ำ ทั้ง 5 มิติของการดำเนินงาน. [อินเทอร์เน็ต]. 2558, [เข้าถึงเมื่อ 22 กรกฎาคม 2562]. เข้าถึงได้จาก: <https://bit.ly/3GWYTel>
5. กลุ่มป้องกันการบาดเจ็บทั่วไป กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. จำนวนและอัตราการเสียชีวิตจากการจมน้ำของเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีต่อประชากรเด็กแสนคน ปีพ.ศ. 2562 จำแนกรายจังหวัด ในประเทศไทย[อินเทอร์เน็ต]. 2562, [เข้าถึงเมื่อ 22 กรกฎาคม 2562]. เข้าถึงได้จาก: <https://bit.ly/3wo2DAC>
6. Backer, MH. The Health Belief Model and Sick Role Behavior. Health Education Monographs. 1974;2(4):409–419.
7. Bloom BS, Madaus GF, Hastings JT. Handbook on formative and summative evaluation of student learning. New York: McGraw–Hill; 1971.
8. Bloom, BS. Learning For Mastery, The Evaluation Comment. In All Our Children Learning, New York : McGraw–Hill;1968.
9. Best, JW. Research in Education. 3 rd ed. Engle–wood Cliffs, New Jersey : Prentice Hall, Inc 1997.
10. ยุบสวรรค์ ต้นเหียรรัตน์. โมเดลเชิงสาเหตุการกระทำผิดของเยาวชน: การบูรณาการของ 3 ทฤษฎีทางสังคมวิทยาเพื่ออธิบายการกระทำผิดของนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร. [รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์]. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ; 2550.
11. สำนักโรคไม่ติดต่อ กรมควบคุมโรค. การช่วยเหลือและปฐมพยาบาลคนตกน้ำ จมน้ำ. [อินเทอร์เน็ต], 2557. [เข้าถึงเมื่อ 24 กรกฎาคม 2562]. เข้าถึงได้จาก: <https://bit.ly/3CUzhfn>
12. กิ่งกาญจน์ จงสุขไกล. การรับรู้ข่าวสารปัญหาเด็กจมน้ำในประเทศไทย. วารสารด้านการบริหารรัฐกิจและการเมือง.2562;8(2):48–68.
13. ธีรวิทย์ พ้อคำ. พิษภัยของความกลัว[วิทยานิพนธ์ปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต]. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม; 2561.
14. อาสาฉุกเฉินชุมชน. คู่มืออาสาฉุกเฉินชุมชน. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ. นนทบุรี: สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ; 2559.